הגלל. היינו שן שפעמים מגולה ופעמים מכוסה וכתיב ביה יבער. לישנא אחרינא גלל זה רעי שהשן מבערת למאכל ונעשית גלל כמו גללי אדם וגללי בהמה: **אידי ואידי.** ושלח ויביר תרוייהו אשן ושלח אתא לחיוביה היכא דלא כליא קרנא דמשמע כגון שאכלה ערוגה וסופו לחזור ולגמוח אבל לא כתחלה ויביר היינו היכא דמכליא קרנא דמשמע ויביר שמבער לגמרי. [6]ואי קשיא היכא מני למימר אידי ואידי אשן הא דמכליא קרנא והא דלא מכליא קרנא אי מהאי קרא ה"א האי אתי להיכא דמכליא אבל לא מכליא לא הלכך איכא למימר ולאי אידי ואידי אשן אי לאו דכתב רחמנא משלחי רגל השור: **מה רגל לא שנא כו'.** דהא לא כתיב ביה ובער: **מה שן לא שנא כו'.** דהא לא כתיב ביה ושילח: **או הא או הא או רגל משוס דהזיקה מצוי.** אבל שן לא: **או שן משוס דיש הנאה להזיקה.** אבל רגל לא: **מכדי.** שן ורגל שקולין הן שאין זה חמור מזה שהרי בשניהם יש בהן לד חמור: **ויבאו שניהם.** מושלח: **דהי מינייהו מפקת.** דלא ליתי מיניה הא שניהן שוין: **אילטריך.** ליה ובער דאי מפקת מושלח הוה אמינא הני מילי היכא דשלחי אינו בכוונה לרעות בשדה חבירו אבל אזלא ממילא לא: **קמ"ל.** ובער וכיון דנפקא לן שן דממילא מובער אתיא רגל וילפה מיניה: **נתחכה בכוחו להנאתה.** והפילתו או טיפה פירות להנאתה [6]שנתגלגלה עליהן כדרך סוסים וחמורים דהיינו דומיא דשן שיש הנאה להזיקה: **ומאי שנא שן.** מהכא דקא מוקמת מילתיה דרב פפא בתולדה דשן ורגל: כל היזק דרך הילוך שלא בכוונה הוי תולדה דרגל דהזיקו מצוי ואין כוונתו להזיק: **ובשערה.** שנדבקו כלים בשערה וגררתן ושברתן: **מאי שנא רגל.** דמיחייב דהיזק מצוי כו': **אב עשרה.** בור עמוק י' טפחים היינו אב דבכך דרכו להמית: **וזה אב לנזקין.** דאם נפל שור בבור תשעה ומת פטור בעל הבור ואם הוזק חייב ואב הוא דהא מדיוקא דקרא נפקא מדכתיב והמת יהיה לו דמשמע בור עשרה דבר מקטיל הוא חייב במיתה השור הא בגיר מהכי במיתה לא חייב הא בניזקין מתחייב. לישנא אחרינא סוף סוף זה אב למיתה וזה אב לנזקין דכי היכי דנפיק לן מקרא בור עשרה למיתה נפקא לן בור ט' לנזקין דכתיב[7] ונפל שמה שור או חמור משמע בין מת ובין הוזק בעל הבור ישלם ומיהו אם מת השור אמור רבנן בבור תשעה פטור דלא מחמת הבור מת דאין בו כדי להמית אבל הוזק חייב דבור תשעה בר נזקין הוא: **אבנו או סכינו שהניחן ברשות הרבים.** ונתקלו בהן בני אדם והזיקו להם: **דאפקרינהו.** שהפקירן ונתנן ברשות הרבים: **בין לרב בין לשמואל.** דפליגי בפרק המניח את הכד (לקמן דף כח:): **היינו בור.** דתרוייהו אמרו כל תקלה שהפקיר נפקא לן מבור לחייב כי היכי דבור חיובא ברה"ר היא דהוי הפקר כדאמרינן לקמן בפ' שור שנגח את הפרה (דף מט: ג.) שעל עסקי כריה ופתיחה בא לו אף כל תקלה שהפקירה חייב: מי

ומת חייב, פחות מי' טפחים חייב בנזיקין ולא במיתה. ותרוייהו אבות נינהו, זה אב למיתה וזה אב לנזקין. **ותולדה דבור מאי ניהו,** אבנו סכינו ומשאו שהניחן ברשות הרבים. ואמרי' היכי דמי אי דאפקרינהו בין לרב ובין לשמואל היינו בור כו'. חלוקת רב ושמואל בפ' המניח את הכד הלכה נשברה כדו כו'.

הגלל עד תומו אמר מר ושלח זו הרגל וכן הוא אומר משלחי רגל השור והחמור טעמא דכתב רחמנא משלחי רגל השור והחמור הא לאו הכי במאי מוקמת לה אי קרן כתיב אי שן כתיב איצטריך סד"א אידי ואידי אשן והא דמכליא קרנא הא דלא מכליא קרנא קמ"ל והשתא דאוקימנא ארגל שן דלא מכליא קרנא מנלן דומיא דרגל מה רגל לא שנא מכליא קרנא ולא שנא לא מכליא קרנא אף שן [8]לא שנא מכליא קרנא ולא שנא לא מכליא קרנא אמר מר [1]ובער זו השן וכן הוא אומר [2]כאשר יבער הגלל עד תומו טעמא דכתב רחמנא כאשר יבער הגלל עד תומו הא לאו הכי במאי אוקימנא לה [9] אי קרן כתיב אי רגל כתיב איצטריך סד"א אידי ואידי ארגל הא דאזיל ממילא הא דשלח שלוחי קמ"ל והשתא דאוקי אשן רגל דאזלה ממילא מנלן דומיא דשן מה שן לא שנא שלחה שלוחי ל"ש דאזל ממילא אף רגל לא שנא שלחה שלוחי לא שנא אזלה ממילא ולכתוב רחמנא ושילח ולא בעי וביער דמשמע רגל ומשמע שן משמע רגל דכתיב [3]משלחי רגל השור והחמור ומשמע שן דכתיב [4]ושן בהמות אשלח בם אי לאו קרא יתירה ה"א או הא או הא או רגל דהזיקו מצוי או שן דיש הנאה להזיקו [6]מכדי שקולין הן ויבאו שניהם דהי מנייהו מפקת אצטריך סד"א הני מילי היכי דשלח שלוחי אבל אזלא ממילא לא קמ"ל: תולדה דשן מאי היא [5]נתחככה בכותל להנאתה וטינפה פירות להנאתה מאי שנא שן דיש הנאה להזיקו וממונך ושמירתו עליך הני נמי יש הנאה להזיקן וממונך ושמירתן עליך אלא [1]תולדה דשן כשן וכי קאמר רב פפא אתולדה דרגל תולדה דרגל מאי היא [3]ד הזיקה בגופה דרך הילוכה בשערה דרך הילוכה בשליף שעליה [3]בפרומביא שבפיה בזוג שבצוארה מאי שנא רגל דהזיקו מצוי וממונך ושמירתו עליך הני נמי הזיקן מצוי וממונך ושמירתן עליך אלא [7]תולדה דרגל כרגל וכי קאמר רב פפא אתולדה דבור תולדה דבור מאי ניהו אילימא אב י' ותולדה ט' לא ט' כתיבי ולא י' כתיבי הא לא קשיא [5]והמת יהיה לו אמר רחמנא וקים להו לרבנן י' עבדן מיתה ט' נזיקין עבדי מיתה לא עבדי סוף סוף [1]זה אב למיתה וזה אב לנזקין אלא [1]אאבנו סכינו ומשאו שהניחן ברשות הרבים והזיקו היכי דמי אי דאפקרינהו בין לרב ובין לשמואל היינו בור ואי

מנזקי' דקרא דונפל לא ממעטו אלא אמאי דכתיב בקרא בהדיא דהיינו בור עשר ולא איתורא[8]: **בין לרב בין לשמואל היינו בור.** ואי"ת הא רב אית ליה לקמן (דף נ:) בור שחייבתו תורה להבנו ולא לחבטו וא"ל דהתם משוס דקרקע עולם הזיקתו אבל הכא חבטא דידיה הוא: משורו

הא דלא מבליא קרנא. פ"ה שחת שעתיד לגמוח אבל לא כתחלה וקשה והא מכליא קרנא שגם הבעלים הם יכולים לקצור אלא י"ל שטנפה פירות להנאתה מכל מקום קרי ליה לקמן לטיפת פירות להנאתה תולדה כיון דפשטיה דקרא איירי באכילה דמכליא קרנא[9]:

והא דמכליא קרנא. וא"ת ולכתוב רחמנא ושילח ולא בעי וביער ויש לומר דהוה אמינא דוקא דשילח שלוחו כדלקמן: **דומיא דרגל.** וא"ת וניתא ליכא דהא דמקשינן לחומרא הנ"מ באיסורא אבל בממונא לא ואומר ר"ת דמדה היא בתורה לא שנא באיסורא ול"ש בממונא: **ושן בהמות אשלח בם.** אע"ג דאמרינן בעלמא [בספרי פרשת האזינו] בהמות שיש להן ארס כנחש ונוסכות וממיתות דהוי נשיכה שהיא תולדה דקרן מכל מקום איירי נמי בחיות רעות שדרסו ואכלו להנאתן כדמתרגמינן ושן בהמות ושן דחיה בכל בהמה:

איצטריך ס"ד אמינא ה"מ **היכא דשלח שלוחי.** וא"ת מיקשי הסתא הא דפריך לעיל טעמא דכתב רחמנא כאשר יבער הגלל הא לאו הכי במאי מוקמית והסתא ליכא לשנויי כדלעיל וי"ל דה"ק בברייתא דאלו לא נאמר ושילח הוה מפקינן מכאשר יבער הגלל וכי האי גוונא איכא בריש איזהו נשך (ב"מ דף ספ.):

לא י' כתיב ולא ט' כתיב. תימה דבפ' הפרה (לקמן דף נ: וסס) תנן מה בור יש בו כדי להמית עשרה פי' בקונטו' דסתם בור יש בו י' א"כ י' כתיב ועוד קשה דהכא דיש מוהמת יהיה לו ועוד דבסמוך פריך סוף סוף זה אב למיתה וזה אב לנזקין ופי' הקונטו' דנפל שמה שור משמע בין מת בין הוזק א"כ כי דרשינן שור ולא אדם הוה ליה למעטו נמי אדם ממזקין ע"כ נראה לפרש דסתם בור עמוק הרבה ולריכי בור והמת יהיה לו דאי לא כתיב בור הוה אמינא כל דקטיל ואפילו אין בו כדי להמית ואי כתיב בור הוה אמינא דוקא בור ולא שיח ומערה דגזירת הכתוב הוא ולהכי אילטריך תרוייהו והכי פריך לא ט' כתיב ולא י' כתיב בהדי' ומסיק סוף סוף זה אב למיתה וזה אב לנזקין פירוש כיון דבור י' לא כתיב בהדיא אלא מפקי' מסברא מוהמת יהיה לו דבעינן כדי להמית וקים להו לרבנן דהיינו בור י' בור ט' נמי הוי סברא דהוי אב לנזקין כיון דיש בו כדי להזיק ומכל מקום לא ממעטינן אדם ממזקין דקרא דונפל שמה שור לא אילרי אלא בבור י' ובירושלמי דרש דהוה ליה למיכתב כי יפתח איש כי יכרה איש בור למה כתיב בור בור אלא חד בור למיתה וחד בור לנזקין ומכל מקום לא ממעטינן אדם

בא א (מיי' פ"ג מהל' מזקי ממון) סמג עשין סז טוש"ע ח"מ סי' שלא סעיף ח:

בב ב מיי' שם פ"ח הל' י סמג שם טוש"ע ח"מ שם:

בג ג מיי' שם ופ"ב שם הל' ג סמג שם וטור ש"ע שם וסי' שפט סעיף יח:

בד ד מיי' שם סמג שם טור ש"ע שם סי' שפט סעיף ח:

בה ה מיי' שם פ"ח הל' י טור ש"ע שם וסי' שפט סעיף יח:

בו ו מיי' פי"ב שם הלכה י סמג עשין סח טוש"ע ח"מ סי' מי סעיף י':

בז ז מיי' פי"ג שם הל' ג ג סמג שם טוש"ע שם סי' תיח סעיף ח:

תורה אור השלם

1. כִּי יִבְעַר אִישׁ שָׂדֶה אוֹ כֶרֶם וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירוֹ וּבִעֵר בִּשְׂדֵה אַחֵר מֵיטַב שָׂדֵהוּ וּמֵיטַב כַּרְמוֹ יְשַׁלֵּם: שמות כב ד
2. לָכֵן הִנְנִי מַבִּיא רָעָה אֶל בֵּית יָרָבְעָם וְהִכְרַתִּי לְיָרָבְעָם מַשְׁתִּין בְּקִיר עָצוּר וְעָזוּב בְּיִשְׂרָאֵל וּבִעַרְתִּי אַחֲרֵי בֵית יָרָבְעָם כַּאֲשֶׁר יְבַעֵר הַגֵּלֶל עַד תֻּמּוֹ: מלכים א יד י
3. אַשְׁרֵיכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מָיִם מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר: ישעיהו לב כ
4. מֵזִי רָעָב וּלְחֻמֵי רֶשֶׁף וְקֶטֶב מְרִירִי וְשֶׁן בְּהֵמוֹת אֲשַׁלַּח בָּם עִם חֲמַת זֹחֲלֵי עָפָר: דברים לב כד
5. בְּעֵל הַבּוֹר יְשַׁלֵּם כֶּסֶף יָשִׁיב לִבְעָלָיו וְהַמֵּת יִהְיֶה לּוֹ: שמות כא לד

רבינו חננאל (המשך)

כיוצא בו בתחלת שחיטת קדשים מה הפרט מפורש דבר הטעון צפון וישנו בחטאות הפנימיות. שחיטה וקבלה אין הולכה וזריקה לא. איכא למימר הכי ואיכא למימ' הכי שקול הוא יבואו שניהם. ס"א מכדי שקל הוא. תוב גרסי' בפ' הכל מערימין דבר אחר נפשות להביא מנוול ומוכי שחין. והא אפיקתיה להנך, הנך לא צריכי קרא מאי טעמ' שקול הוא ויבאו כולן כי אצטריך למנוול ומוכי שחין. **תולדה דשן** כל שיש לבהמה הנאה בהזיקה, כגון נתחככה בכותל להנאתה וטינפה פירות להנאתה. פי' אילולי שעשתה צרכיה היתה מצטערת לפיכך חייב מפני שנהנת. **ודחי'** נמי בהא ואמרי' תולדה דשן כשן. כי קאמר רב פפא בתולדה דרגל. **תולדה דרגל** כל דבר שהזיקו מצוי ואין כוונתה להזיק, כגון הזיקה בגופה דרך הילוכה או בשערה דרך הילוכה. **ודחי'** נמי להא ואמ' כי קאמ' אתולדה דבור, דילפינן מן והמת יהיה לו וקים להו לרבנן די' טפחים עבוד מיתה ט' טפחים לא עבוד מיתה. פי' בור אם הוא עמוק י' טפחים ונפל שמה שור

עין משפט נר מצוה

בא (מיי' פ"ג מהל' מזקי ממון) סמג עשין סז טוש"ע ח"מ סי' שלא סעיף ח:

בב ב מיי' שם פ"ח הל' י סמג שם טוש"ע ח"מ שם:

בג ג מיי' שם ופ"ב שם הל' ג סמג שם וטור ש"ע שם וסי' שפט סעיף יח:

בד ד מיי' שם סמג שם טור ש"ע שם סי' שפט סעיף ח:

בה ה מיי' שם פ"ח הל' י טור ש"ע שם וסי' שפט סעיף יח:

בו ו מיי' פי"ב שם הלכה י סמג עשין סח טוש"ע ח"מ סי' מי סעיף י':

בז ז מיי' פי"ג שם הל' ג ג סמג שם טוש"ע שם סי' תיח סעיף ח:

גליון הש"ס

גמ' אי קרן כתיב. ומי דבשדה אחר משלם מזק שלם והקרא דוחקו אם כספו בכה"ר ס"ל איתמר יתלון דדרשי' לקמן כו ע"ש דאין אדי אדי מזק אלון: **רש"י** ד"ה אידי ואידי וכו' ואי קשיא. וכן הקשה תוס' וק"ל הא בפשוטו ימתא דוחלא לחודיה לא אלי למיכתב דלא הייו יודעין אי אייי משן אי מרגל מש"ה כתיב לאחויי דמייי משן. וכן בהא דאמרינן ס"ד אידי ואידי ארגל לא אלי לכתוב ובער לחוד דלא הייו יודעין במאי מייי לזה כתיב ושלח לאחויי דמייי מרגל וא"ע: **שם** ד"ה נתחככה כו' שנתגלגלה עליהן. עיין לקמן יח ע"ב ברש"י ד"ה דדמיק: **תד"ה** הא דלא מבליא קרנא וכו' דקרא איירי באכילה דמבליא קרנא. עי' לקמן כג ע"ב:

מוסף רש"י

בפרומביא. רסן (לקמן יז:). **ובזוג.** אשקלינטא (שם). **בין לרב בין לשמואל היינו בור.** דהא נמי תחילת עשייתן לנזק, דהוה ליה לאסוקי אדעתיה דפופו ליפול בהוה מלויה (לקמן ג.).

רבינו חננאל

אמר מר ושלח זו הרגל (וכו') [נכן] הוא אומר משלחי רגל השור **והחמור.** ולולי האי קרא משלחי רגל השור האי ושלח את בעירה במאי אוקימנא לה. אי קרן, כתי' כי יגח. אי שן, כתי' ובער בשדה אחר. **ואוקימנא** בשן כדכתי' כאשר יבער הגלל, פי' השן שהיא דומה א) לאבן גלל. מהו דתימא הני תרי קראי ושלח ובער תרוייהו אשן והא דאכל פרי לגמרי וקא מכליא קרנא, **והא** דאפסדינהו לפירי דחייב ולא מכליא קרנא. **והשתא** דאוקימנא ושלח זו הרגל, שן אי לא מכליא קרנא מנלן דחייב. ופרק' דומיא דרגל כו'. **אמר מר ובער זה השן** כו'. כענייננא דרגל. **ואקשי' וליכתוב רחמנא ושלח** דמשמע תרתי, משמע רגל דכתי' משלחי רגל השור, ומשמע שן דכתי' ושן בהמות אשלח בם, ולא בעי ובער. ופרק' אי לא הוה כתי' ובער הוה אמינא חד מינייהו. אי רגל דהזיקה מצוי, שמצויה הליכתה בכל עת והפסדתה בהליכתה, אי שן דיש הנאה להזיקה, אבל תרויהו לא. **ואמרי' מכדי שקול הוא יבואו שניהם.** פי' מכדי דין השן והרגל שוה, זה יש הנאה להזיקה וזו הזיקה מצוי. אין אחד מכריע על חבירו, באי זו דרך אתה יכול לדרבות אחת מהן ולמעט האחר, אי אפשר לך אלא לדרבות את שניהן. הוה אמינא דאע"ג דמרבת לתרוייהו הוה אמינא לעולם אינו חייב אלא אם שולחיה הוא ואכלה, אבל אם הלכה מעצמה ואכלה לא. קמ"ל ובער בין שילחה ובין הלכה מעצמה.

א) [זכמוס ד: ערכין ד: מיר נח:], ב) [לקמן יח:], ג) [פי' על זה תמלא בפירוש רש"י לקמן יח:], ד) [שמות כא], ה) [עיין תוספות סנהדרין מה. ד"ה מה],

א) עי' תוס' דף כ: ד"ה כאשר יבער וכו'.